

1882-02-16

AFSENDER

Hedvig Kristine Antoinette Reinhard

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Afventer transskription.

Afsendersted:

Frederiksborg

Omtalte personer:

Georgia Skovgaard

Niels Skovgaard

Omtalte steder:

Sverige

Rosenborg

Aarhus

Arkivplacering:

Mappe 46 nr. 2a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Jeg Læste bogen om Herberg,
sind at sammest Børneste her jeg og beder
me. Det var en meget Børneste, her
sind langt over H. Børneste, her jeg og
gode her; og jeg meget Børneste her
hale end Børneste her og her,
stodde Billedet i Rødt, her jeg ikke
dagene. Børneste end meget fluffede
og mestimede at her, men at det er Børneste
her og ikke Børneste, det her den Børneste
Om end Børneste det Billedet her "Læse
faldig her Også (det end Børneste her
end jeg mindst end) en Børneste
gode her og Børneste. - Det, end er Børneste
end at Børneste her af her langt her, end
her Børneste her. - Børneste her og
Børneste her Børneste, end jeg end Børneste
her jeg Børneste Børneste, end jeg Børneste
det end er Børneste! - Det end jeg Børneste
Børneste, at end Børneste end Børneste her
her, her Børneste her Børneste her Børneste
Børneste end "Børneste her". Børneste
Børneste Børneste her end Børneste, Børneste her
end Børneste her, at her end Børneste i Børneste
og Børneste her Børneste; end det end end
Børneste her. Børneste her i det Børneste 4 Børneste

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 46 Nr. 2A

Fredriksholm 16 d. Febr. 1880

Kysse Børneste!

Det er end langt her Børneste her Børneste her
meget Børneste her, og Børneste her
Børneste her langt her. Det end jeg end her
gode Børneste her, her jeg Børneste her, at
jeg Børneste her Børneste her, og Børneste her
Børneste her her jeg Børneste her Børneste
det det Børneste end her, her Børneste her end
Børneste Børneste her Børneste her. Det end
meget Børneste her, at jeg Børneste her end
Børneste (end end her Børneste). Det Børneste
her, at jeg Børneste her Børneste her Børneste her
her og Børneste her, at det end Børneste her
Børneste (end Børneste) end her Børneste her
ni Børneste her. Børneste her Børneste her
Børneste her Børneste Børneste end her Børneste
end Børneste her Børneste her Børneste her Børneste
at end Børneste her Børneste her Børneste her Børneste
og Børneste her Børneste her Børneste her Børneste
Børneste her det, langt her Børneste. Det
end end her Børneste her Børneste, at her Børneste

quæfle iudeasaldt sig selv, og naar dette
skulde ske med et flæng, som bliver det
lat for angrebet og en ildt fændt
faar det for sig alle lagene. Derfor
maatte vi, at det var rigtig, at færdial
skulde for en tid have iind i alle, som
maatte vi som, som lidet have klinge.

Bedst i færd maatte hjælpe og lader
for som og alle. Detsi, det er en
færd maatte ligesom for; det færd i færd
Obliv, færd og som maatte det færd,
at som som som maatte færd som færd
ildt have i færd, og flæng. Det er en
maatte maatte; færd Oblev og
færd lader. — Det er som færd
af som; det færd maatte maatte;
maatte jeg maatte maatte, at ni lag
og maatte maatte maatte færd som
færd og maatte færd. Det bliver
færd, og som som Detsi og som
færd og bliver lidt i so. Som maatte
ni maatte i færd som. Jeg

farbar. Du og saa et mi saa Niels.
Og mi Lasse, min gode Venne! Det
maa nu god Gud, det gamle Ovar
haagte, et mi lode sig andautlig
et kjante! Reinhard og Regjilf saa
det haagte; Anna for ildet et flaa
iaftan, maad fides mange Gylfuan.

Dind gamle, fengjane Lasse

Den ting i kunsten man saeth
højest dho man mest, by holder med skunng, — de for kan
et dilet maler godt van nyst for en na det blot dretke in
strangt og bebyng kan ved dding et afklarig og det, hvis dter
en frang at angden med sig tan, sa kan den dene med byskedigt
afklarig byskedigt, og det kan van by nysto tan som her puden
det. Men by tan at sig in stempet vanket, va for staden den er, kom
god kunst som, sig alene nyst, kan man omst men sig de selu en man
dho og oplyst, man mid til at nyst den, og den at nyst omst
man. Den ting et andet omst den nyst den til et by og, kom mid den
mangest kunst, som tilfaldig anst den sig strag, og, byg det kunst
epit byg det til at tan sig selv.